

Chương 122: Truy Tìm Bí Mật Cùng Charlotte

(Số từ: 3748)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:27 PM 22/09/2025

Charlotte rời câu lạc bộ sau khi buộc họ phải thu thập toàn bộ ấn phẩm và sửa chữa ngay lập tức. Dường như cô không muốn dây dưa với họ nữa.

Lúc đó, tôi đang ở kí túc xá năm nhất, ngồi uống trà với cô nàng.

“Họ đúng là gốc hết thuốc chữa...”

Charlotte nhấp một ngụm trà đen, rồi lắc đầu. Cô coi các thành viên của “Nguyệt báo Lớp Royal”, những người chỉ đăng tải những câu chuyện điên rồ và tin đồn ngớ ngẩn làm bài báo, chẳng khác gì những kẻ gốc không hơn không kém.

“Dù nhìn thế nào đi nữa, chắc chắn không có giáo viên nào phụ trách nơi này. Nếu có, những bài báo đó sẽ không thể được duyệt.”

“Phải.”

Nếu có một giáo viên phụ trách câu lạc bộ đó, Charlotte tin chắc rằng những bài báo nực cười như vậy sẽ không thể ra mắt.

Trên thực tế, họ chỉ chuyên đăng những tin đồn kỳ lạ đến mức phi lí.

“Tôi sẽ làm mọi cách để đóng cửa nơi đó.”

Charlotte có vẻ quyết tâm sẽ giải tán cái câu lạc bộ của những kẻ ngốc nghếch kia.

Tuy nhiên, tôi lại nghĩ khác một chút về vấn đề này.

“Ừm... Cậu có nhất thiết phải làm vậy không?”

Suy cho cùng, tin đồn vẫn chỉ là tin đồn, vả lại, mỗi tin đồn lại biến thành một nhiệm vụ. Tôi sẽ nhận được Điểm Thành Tích chỉ bằng cách kiểm tra xem chúng có đúng sự thật hay không.

Việc họ tồn tại chẳng có gì xấu. Họ có thể thay mặt tôi tổng hợp tất cả những tin đồn đó hoặc đại loại thế. Lần trước tình hình có hơi khác một chút, nhưng về lâu dài, việc giữ họ lại không có bất lợi gì.

“...Cậu đang là nạn nhân đấy, Reinhardt.”

Charlotte có lẽ đang thắc mắc tại sao cô lại phải bỏ mặc cái câu lạc bộ đó.

“Có ai thèm đọc tờ báo của họ đâu. Hơn nữa, chẳng ai coi đó là tờ báo nội bộ chính thức của Lớp Royal cả, nên chúng ta chỉ cần cảnh cáo họ rằng không nên viết về những chủ đề nhạy cảm nữa là được phải không?”

Thật lòng mà nói, họ chỉ gây ra một vài nghi ngờ chứ không hề biết sự thật, nên sau khi bị Charlotte mắng như vậy, có lẽ họ sẽ suy nghĩ kĩ trước khi viết những bài báo tương tự. Rõ ràng, họ chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả từ hành động của mình.

“Hừm...”

“Nghĩ mà xem, nếu cậu để những kẻ ngốc đó ở cùng một chỗ, họ sẽ chỉ làm một việc ngu ngốc thôi; còn nếu cậu chia họ ra, họ sẽ làm ba việc ngu ngốc.”

Có lẽ tốt hơn hết là chúng tôi nên tập hợp những kẻ ngốc đó lại một chỗ, và vì đã bị mắng nặng lời, họ sẽ không làm những điều điên rồ như viết thứ gì đó có thể làm hại người khác hoặc nghi vấn các tổ chức lớn hơn. Rốt cuộc thì, họ cũng đã nhận được bài học rồi.

Charlotte dường như vật lộn với suy nghĩ này một lúc lâu, nhưng cuối cùng, cô thở dài thườn thượt với đôi lông mày hơi nhíu lại.

“Thôi được rồi, thật buồn cười khi nạn nhân như cậu lại nói với tôi điều này. Lẽ ra tôi không nên nhúng tay vào?”

“Không, tôi thực sự rất biết ơn vì cậu đã đến. Nếu không có cậu, mọi chuyện có lẽ đã không kết thúc tốt đẹp như vậy.”

Tôi thực sự rất biết ơn Charlotte vì đã đến hòa giải. Nếu tôi đi một mình, tôi có thể đã gặp rắc rối với một vài tiền bối nữa.

“Phải, cứ quyết định sau khi chúng ta xem ấn phẩm tiếp theo của họ cũng chưa muộn. Dù sao thì cũng chẳng ai đọc tờ báo này ngay từ đầu cả.”

Có vẻ như Charlotte sẽ thực sự san bằng câu lạc bộ đó nếu ấn phẩm tiếp theo của họ vẫn giống như những cái trước.

Cuối cùng, tôi đã nhận được bốn nhiệm vụ—tất cả đều đến từ những tin đồn đó.

Ma Thần Giáo Đoàn, Lực Lượng Cách Mạng, các bóng ma và Hội Phép Thuật.

Tất cả chúng đều có thể là sự thật, hoặc chỉ là tin đồn. Tuy nhiên, nếu chúng chỉ là tin đồn, thì tôi cũng chẳng mất mát gì.

Điểm Thành Tích còn quý giá hơn cả tiền. Tôi càng có nhiều, càng tốt.

Chỉ cần tìm ra một nơi mà các nhiệm vụ sẽ tuôn ra từ đó đã là một lợi ích lớn đối với tôi rồi. Charlotte chống cằm lên tay khi nhấp trà.

“Dù sao thì, một vài trong số những tin đồn này cũng đáng để điều tra.”

“Điều tra?”

“Tôi không bị lung lay bởi những bài báo suy đoán nực cười đó. Hãy ghi nhớ điều đó.” Charlotte nhìn tôi một cách nghiêm nghị khi nói.

“Ma Thần Giáo Đoàn và Lực Lượng Cách Mạng.”

Tôi có được một số thông tin về tin đồn Ma Thần Giáo Đoàn không chỉ từ Nguyệt báo Láp Royal mà còn từ Grace. Theo lời hội trưởng Hội học sinh, không có gì phải lo lắng.

“Sau vụ việc lần trước, đã có tin đồn về sự xuất hiện của Ma Thần Giáo Đoàn lan truyền. Sẽ không ngạc nhiên nếu có một vài tín đồ trong Temple, nơi mọi người từ khắp nơi trong Đế quốc tụ tập.”

Charlotte không chắc chắn, nhưng cô dường như nghĩ rằng khả năng có tín đồ của Ma Thần Giáo Đoàn trong Temple là khá cao.

“Và Lực Lượng Cách Mạng... Đó là điều tự nhiên khi con người có những suy nghĩ kỳ lạ khi đầu óc họ lớn hơn, và nơi này chắc chắn khiến đầu óc con người trở nên quá lớn phải không?”

Nghĩ lại, Charlotte ban đầu cũng rất lạnh lùng với tôi. Vì vậy tôi biết cô không ngần ngại dùng những lời lẽ gay gắt đâm thủng người khác như một bậc thầy.

Cả Bertus và cô đều buông bỏ chiếc mặt nạ của mình khi đứng trước mặt tôi.

Cả hai đều cho tôi thấy bộ mặt thật của họ. Đó có phải là một điều tốt không?

Dù sao thì, Temple là một nơi học tập và một nơi nuôi dưỡng con người.

Vì vậy, cuối cùng, một số người có thể trở nên quá tự cao tự đại, dẫn đến việc họ có những suy nghĩ kỳ lạ.

“Sẽ lạ hơn nếu những người được gọi là Cách mạng này không ở trong Temple.”

Có thể có một vài tín đồ của Ma Thần Giáo Đoàn trong Temple.

Tuy nhiên, sẽ rất lạ nếu không có bất kỳ Lực Lượng Cách Mạng nào trong đó.

Đó là cách Charlotte đánh giá tình hình. Cô nhìn tôi và mỉm cười.

“Thế nào, Reinhardt? Cậu có muốn cùng tôi điều tra chúng không?”

“...Tôi ư?”

“Phải. Tôi nghe nói cậu khá thích Đế quốc nhỉ, Reinhardt? Ma Thần Giáo Đoàn và Cách mạng đều là kẻ thù của Đế quốc đúng không?”

Đó là điều tôi đã nói với Bertus, rằng tôi thích Đế quốc.

Thực ra, mọi thứ có vẻ tốt đẹp, nhưng tôi vốn dĩ đến từ một thế giới do dân chủ cai trị. Vậy tôi không nên đứng về phía Lực Lượng Cách Mạng nếu tôi tuân theo những diễn biến điển hình đó sao? Nhiệm vụ của tôi không phải là mang dân chủ đến thế giới này sao?

Tuy nhiên, làm sao tôi đột nhiên lại trở thành một người trung thành với Đế quốc?

“Lần này, cậu sẽ không phải cẩn thận với Bertus, nên cậu không có gì phải lo lắng.”

Ai mà nghĩ rằng tôi sẽ trở thành người tiên phong của Đế quốc trong việc đàn áp dân chủ và chủ nghĩa cộng hoà. Tôi nghe nói rằng mình sẽ không phải lo lắng về Ma Thần Giáo Đoàn, nhưng nếu chúng tôi thực sự tìm thấy những người ‘Cách mạng’ này, họ sẽ 100% bị chặt đầu phải không?

Ý là, ngay từ đầu tôi đã không phải là một người dân chủ hay cộng hoà. Tôi là kẻ thù của nhân loại, Hoàng tử của Ma Giới đấy?

Vậy đây không phải là một kiểu ‘kẻ thù của kẻ thù của tôi là bạn của tôi’ sao?

Với suy nghĩ đó, tôi không nên thực sự thúc đẩy những lực lượng đó hành động để gây ra hỗn loạn trong Đế quốc sao?

Lẽ ra nó phải như vậy phải không? Tôi cảm thấy như mình sắp mất trí trong giây lát.

Đó là cuối tuần. Charlotte bảo tôi đi tìm những tín đồ của Ma Thần và những người Cách mạng, nhưng đó là chuyện sau này.

Cô ấy đưa cho tôi một lá thư sau khi nói rằng cô ấy có việc phải làm trong Hoàng gia ngày hôm đó—đó là một lá thư cho Valier.

‘Tôi muốn cậu chuyển lá thư này ngay hôm nay, nhưng cậu cũng có kế hoạch của riêng mình nhỉ? Cảm ơn và xin lỗi vì đã làm phiền cậu mọi lúc, Reinhardt.’

‘Ồ, chuyện này chẳng có gì to tát.’

Charlotte vội vã rời khỏi Temple, rõ ràng là vì cô ấy có một vài công việc phải giải quyết, nhưng cô ấy đã thấy bài báo của tôi và gác lại. Tôi đã thân thiết với cô ấy đến mức Công chúa sẽ dành thời gian quý báu của mình cho tôi sao? Tất nhiên, cô ấy sẽ quan tâm một chút đến tôi vì tôi có vai trò của một chim bồ câu đưa thư.

Thực ra không có lí do gì để tôi phải đưa lá thư này. Vì Valier là tôi, tôi không cần phải mang lá thư đến bất cứ nơi nào khác. Tuy nhiên, tôi không thể để ai nhìn thấy tôi thản nhiên viết thư trả lời ở đó, nên tôi đã ra khỏi Temple.

Tôi không dùng đường vòng hay cải trang. Vì tôi đã tiếp xúc với Eleris với danh tính Reinhardt, nên ít nhất sẽ không có vấn đề gì từ phía Charlotte. Ngược lại, có lẽ sẽ nguy hiểm hơn nếu tôi cải trang, dùng một vài đường vòng, và đến gặp Eleris với tư cách một người khác vì nó có thể trông giống như Reinhardt đã đưa lá thư cho một người hoàn toàn khác.

Người của Bertus có thể theo dõi tôi, nhưng có vẻ như cậu ta có những việc khác để tập trung hơn là đưa trẻ mà Charlotte đang tìm kiếm.

Vì vậy, tôi đã có thể đến cửa hàng của Eleris thoải mái hơn trước.

“Ngài đến rồi, Điện hạ.”

Eleris chào tôi với nụ cười như mọi khi.

Đã một lúc kể từ lần tôi ghé thăm gần đây nhất, vì vậy tôi đã kể cho cô mọi thứ tôi đã làm cho đến lúc đó. Khi tôi xuất hiện, Eleris đã khóa cửa hàng lại. Tất nhiên, chẳng có ai thực sự vào đó ngay cả khi cô không đóng cửa.

“...Một hòn đảo hoang ư?”

“Phải.”

“Có quá đáng lắm không? Không, làm sao họ có thể bỏ lại những đứa trẻ 17 tuổi trên một hòn đảo để tự lo liệu, ngay cả khi chúng có tài năng?”

Eleris dường như không thể hiểu tại sao chúng tôi lại phải trải qua một điều phi lí như một nhiệm vụ nhóm.

“Năng lực tinh thần của những người phụ trách Temple đã lên kế hoạch cho nhiệm vụ này thực sự thiếu thốn. Thật là vớ vẩn...”

T-Tôi xin lỗi...

Tôi đã thực sự là người lên kế hoạch cho nó... Lẽ ra tôi không nên xem Luật Rừng lúc đó.

Eleris tiếp tục phàn nàn về những người phụ trách Temple đã lên kế hoạch cho những nhiệm vụ vô lí như vậy, và cô thực sự bắt đầu lo lắng cho tôi sau khi tôi trải qua một điều khó khăn như vậy.

Tất nhiên, điều đó chỉ khiến tôi cảm thấy xấu hổ hơn vì những điều đó về cơ bản là lỗi của tôi.

“Có lũ orc ư? Hai con sao? Những người đó có đánh giá thấp orc quá không? Một con orc được trang bị vũ khí hạng nặng có thể dễ dàng nghiền nát mười người lính nhân loại được huấn luyện kĩ càng. Ngay cả khi chúng là vật triệu hồi, họ đang khiến những đứa trẻ phải đối phó với cái gì vậy? Dù chúng có hoàn thành

nhệm vụ hay không, những đứa trẻ có tinh thần yếu hơn có thể trải qua một vài tổn thương nghiêm trọng sẽ ám ảnh chúng suốt đời... Tôi chắc chắn rằng người đã lên kế hoạch cho nhệm vụ đó chưa bao giờ trải qua chiến đấu thực sự!”

...Đúng vậy. Thôi được! Đó là lỗi của tôi! Tôi đã biết điều đó rồi! Tôi đã nhận ra quá muộn rằng tất cả những điều này đều có vấn đề. Làm sao tôi biết được rằng một ngày nào đó họ sẽ phải đối mặt với chúng thật sự!

“Nhân tiện, thật tuyệt vời khi ngài đã sẵn được chúng.”

“Nhưng tôi chẳng làm gì cả.”

“Nhưng ngài đã sống sót trong môi trường đó đã đủ tuyệt vời rồi, Điện hạ.”

Eleris mỉm cười với tôi như thể cô tự hào về tôi sau khi hoàn thành nhệm vụ khắc nghiệt và phi lí đó. Cái cảm giác hạnh phúc nhưng cũng đau đớn ấy sau khi bị chửi rồi lại được khen là cái quái gì vậy?

“Ngài đến đây chỉ vì lá thư sao?”

“Đã một thời gian rồi kể từ lần tôi đến đây, nên tôi muốn gặp mặt cô. Cô có khỏe không?”

“Vâng, tôi nhận thấy rằng tất cả những người lãng vãng quanh khu vực này đã biến mất. Tôi nghĩ ngài có thể hạ thấp cảnh giác một chút khi đến đây.”

Charlotte đã đạt được mục tiêu của mình, và Bertus cuối cùng đã từ bỏ việc truy đuổi. Vì vậy, cửa hàng của Eleris dường như khá an toàn; tôi sẽ đọc và viết những lá thư đó trong bình yên.

“Airi thế nào rồi?”

Airi, người kế thừa của Nữ hoàng Sucubus. Tham vọng của cô ấy là kiếm được thật nhiều tiền ở các quốc đảo phía nam và lật đổ quyền lực của Đế quốc bằng cách đó. Tôi nghe nói công việc kinh doanh của cô ấy đang phát triển tốt.

“Mọi thứ vẫn chưa suôn sẻ lắm, nhưng đó không phải là vấn đề đáng lo ngại.”

“...Cô ấy đã bắt đầu làm việc này được bao lâu rồi?”

Tôi không thể chú ý đến mọi thứ họ làm, nhưng nó chỉ nên là một vài tháng. Eleris gãi má và nở một nụ cười khó hiểu với tôi.

“Umm... Chà... Tôi nghĩ họ đang tập trung vào việc tạo dựng các mối quan hệ với mọi người hơn là kiếm tiền.”

“...Ý cô là gì?”

“E hèm! Chà... Họ muốn chinh phục những người có ảnh hưởng... Vâng.”

Cô muốn nói gì với từ ‘chinh phục’?

Họ không phải đang kinh doanh một quán bar sao? Từ ‘chinh phục’ có thể thực sự được sử dụng trong ngữ cảnh này sao? Họ

không phải đang quyền rũ con người sao? Cô ấy đã tự kiểm duyệt bản thân phải không?

“Các thuyền trưởng, những kẻ cho vay nặng lãi, và các quan chức cấp cao... Họ điều hành công việc kinh doanh của mình... bằng cách quyền rũ những người như vậy.”

Airi và công ty đã ổn định tại Rajak, Thủ đô và cảng thương mại lớn nhất của Quần đảo Edina. Có vẻ như những kiểu người đó đã trở thành khách quen của họ.

Airi quyết định rằng việc tạo dựng các mối quan hệ với những gã khổng lồ kinh tế như vậy sẽ giúp cô ấy phát triển nhanh chóng hơn là kiếm được một vài đồng lẻ.

Chuyện gì vậy? Tôi đã cử cô ấy đến đó để giữ cho cô ấy bận rộn, nhưng có vẻ như quy mô của họ đang ngày càng lớn hơn. Ý là, mục đích biện minh cho phương tiện, vì vậy sẽ ổn thôi ngay cả khi phương pháp đó kì lạ, nhưng điều đó không phải quá điên rồ sao?

“...Vậy, họ đang vay tiền từ những kẻ cho vay nặng lãi đó với lãi suất thấp và nhận được sự cho phép cho hành động của họ từ những quan chức cấp cao này. Tôi thực sự không biết họ sẽ làm gì với những thuyền trưởng đó, nhưng họ đang chinh phục tất cả những người đó bằng cách tán tỉnh nhỉ?”

“Vâng... Tôi nghĩ vậy.”

Ngay cả khi mắt họ có mù đi nữa, việc một Sucubus quyến rũ những người có tâm cỡ như vậy vẫn sẽ dễ như trở bàn tay, có hoặc không có khả năng của chúng ta. Ma thuật? Chúng ta có cần thứ gì như vậy chỉ để quyến rũ những kiểu người này không?

Đó có lẽ là cách họ nghĩ.

Dù sao thì, có vẻ như mọi thứ đang diễn ra tốt đẹp ở phía Airi.

“Nhưng dù sao, hãy bảo họ cẩn thận. Mọi thứ có thể trở nên tồi tệ ngay lập tức.”

“Vâng, tôi sẽ chuyển lời.”

Nữ hoàng Sucubus tóc hồng đang từng bước hiện thực hóa giấc mơ trở thành một nữ doanh nhân của mình, vì vậy tôi không biết thế giới này sẽ đi về hướng nào.

Tôi mở lá thư của Charlotte—nội dung của nó khá bình lặng. Lá thư đầu tiên của cô chứa đựng tình cảm tội lỗi, rằng cô ấy muốn gặp tôi và cô ấy xin lỗi; lá thư này không chứa đựng bất cứ điều gì như vậy.

Chúng là những điều như: *Tôi tự hỏi cậu đang làm gì. Điều này đã xảy ra với tôi lần trước. Dạo này, những điều như vậy đã xảy ra, và tôi nghĩ thế này thế kia.*

[Nhân tiện, người bạn đã đưa lá thư này tên là Reinhardt, và dù tính cách của cậu ấy hơi thô lỗ, cậu ấy vẫn là một quý ông, nên cậu ấy sẽ không mở và đọc những lá thư này trước khi chuyển

chúng đâu ha? Tôi không nên lo lắng như thế này. Cậu ấy không phải là loại người đó.]

...Tôi cảm thấy lương tâm mình bị cắn rứt. Không, nhưng nếu tôi không đọc chúng, tôi sẽ không thể viết thư trả lời. Nó không thể tránh được.

[Chúng tôi đã có các nhiệm vụ nhóm trong Temple gần đây. Tất cả các thành viên của lớp chúng tôi đã được tập hợp lại để thực hiện các nhiệm vụ nhất định. Sẽ thật tuyệt nếu cậu cũng đi cùng. Nó khó khăn, nhưng cuối cùng, đó là một trải nghiệm thú vị. Đã có lúc tôi tự hỏi liệu bọn tôi có thể vượt qua an toàn không, và có lúc tôi nghĩ cả lớp đang làm rất tốt, nhưng rồi mọi người bắt đầu gục ngã trong tình huống đó. Nó khó khăn, nhưng tôi hiểu tại sao họ lại bắt chúng tôi làm những nhiệm vụ này. Thành thật mà nói, tôi nghĩ mình sẽ có thể làm tốt vì những gì tôi đã trải qua, nhưng đó không hẳn là sự thật.]

[Tôi rất tiếc phải phụ thuộc vào sức mạnh đó vào cuối cùng. Tôi không muốn phụ thuộc vào nó. Cuối cùng, ngay cả khi đối mặt với một cuộc khủng hoảng hoàn toàn nhân tạo, tôi đã phải sử dụng sức mạnh đó, vì vậy tôi cảm thấy một chút thất vọng về bản thân.]

Ở cuối lá thư, cô đã đề cập ngắn gọn đến Siêu Năng của mình. Charlotte dường như rất không thích phụ thuộc vào sức mạnh của mình.

[Giữ gìn sức khỏe nhé, tôi không biết khi nào tôi sẽ có thể gặp lại cậu nữa. Tôi hi vọng ngày đó sẽ đến sớm.]

Tôi lại viết một lá thư trả lời đầy rẫy những lời nói dối cho lá thư của Charlotte. Tôi tò mò liệu cô có trả lời nếu tôi hỏi cô về Siêu Năng của cô ấy như vậy không, nhưng tôi đã không thực sự đưa câu hỏi đó vào. Tôi không muốn buộc cô ấy phải tiết lộ những gì cô ấy đang cố gắng che giấu một cách tuyệt vọng.

Ngược lại, bây giờ tôi nghĩ lại, nếu tôi phải giả vờ như mình không biết về những điều đó, thì chắc chắn sẽ tốt hơn nếu tôi thực sự không biết.

Tôi đã viết một vài lời thừa nhận về lời kể cuộc sống hàng ngày của Charlotte và kể cho cô ấy về cuộc sống hàng ngày hư cấu của tôi.

Nói dối sinh ra nói dối.

Sai lầm sinh ra sai lầm.

Tôi không tin rằng mình có thể duy trì những lời nói dối đó mãi mãi.

Cho đến khi nào tôi sẽ phải nói dối như vậy?

Tôi không chỉ nói dối Charlotte.

Tôi biết rằng mọi thứ sẽ sụp đổ ngay khi sự thật được đưa ra ánh sáng. Tất cả các mối quan hệ tôi đã xây dựng trong Temple sẽ bị

phá hủy hoàn toàn ngay khi bí mật của tôi được tiết lộ. Điều đó là chắc chắn sẽ xảy ra.

“Haaaa...”

Sau khi viết trong một thời gian dài, tôi đặt bút xuống và lau đi những giọt nước mắt chảy ra từ mắt. Eleris chỉ lặng lẽ ôm lấy tôi.

“Điện hạ...”

Như thể cô biết tại sao tôi lại đau khổ, Eleris chỉ lặng lẽ ôm lấy tôi.

Điều đó là không thể, cả đối với Charlotte và tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading